

JA CANTEN LES GRANOTES

Els més majors del poble recordaven com abans passejaven pel terme i per onsevol sentien les granotes raucar. Però ara era diferent. Tan sols un xicotet rierol de davall del pont del riu de la Torre, amb l'ajuda d'un filet d'aigua que manava del naixement, mantenia vius els cants i l'única família de granotes que quedava en tota la comarca de l'Alacantí. Fins i tot els iaïos aventuraven a dir: – Si algun dia deixen de cantar les granotes, ja voreu, ja: això serà la fi del món!

Tots els diumenges de mercat, xiquets i grandets anaven al parc i s'apropaven al pont per testimoniar que el rierol encara passava i omplia aquell xicotet toll que servia de casa a la família de les granotes. Si no fóra així s'extingirien les úniques granotes que quedaven. I així, recolzats a la barana del pont, o bé asseguts en un dels marges de pedra, passaven temps i temps, escoltant aquells meravellosos cants, fins i tot alguns podien contar hores contemplant aquelles extraordinàries granotes supervivents.

Però ... un detall havia passat desapercebut per a la gent del poble ... excepte per a l'Andreu. Andreu, que no solia faltar a la cita de les granotes cap diumenge, havia notat que hi havia una xicoteta granota que no cantava. Totes raucaven més o menys, però, a esta encara no l'havia sentida raucar. Primerament pensava que serien casualitats de la vida i no li va donar cap importància, però anava observant-la i observant-la al llarg dels dies i aquella xicoteta granota verda no cantava mai.

Aleshores, Andreu va començar a preguntar-se: per què totes canten menys Mestra? Mestra era la granoteta (l'havia batejada així) perquè per alguna cosa en concret li recordava a la seua mestra d'escola.

La intriga li va llevar el son durant tota la setmana, però, tot i això, Andreu desitjava tornar al toll el diumenge següent, per poder mantenir una conversa amb la granota. Però, això sí, procurant que ningú el veiera parlant amb les granotes, si no el tractarien de boig! Una vegda allí, agenollat prop de la nostra granota li digué:

– A vore Mestra... tu, per què no cantes? És que no en saps?

I en aquell mateix moment Andreu juraria que del ulls d'aquella xicoteta granota que el mirava fixament regallimaven dos llagrimes molt, però que molt fines. Llavors, Andreu va comprendre amb la mirada de Mestra, que el problema era que la xicoteta granoteta verda, no sabia raucar. Així doncs, amb veu dolça, tranquil·litzadora i sense tenir a ningú prop d'ell li va dir:

– No plores Mestra, si el problema és que no saps raucar, jo t'ensenyaré.

Així doncs, Andreu va deixar el toll pensant en el problema de Mestra i com podria ajudar-la. Al diumenge següent es va amagar. L'alba va dur un dilluns d'escola i Andreu volia fer partícips d'aquell esdeveniment a tots els companys de classe. Però, quan va començar a contar als seus companys tot el succeït i el que ell pensava, imagineu-vos la reacció dels xiquets.

– Ha, ha, ha! Tu estàs boig Andreu, com no ha de saber cantar una granota? –li deia un company amb to de burla.

– I què penses, convertir-te tu en granota per ensenyar-la a raucar? Ha, ha, ha. –li replicava un altre company amb ironia.

En aquell moment Andreu s'havia convertit en el bufó de tots els xiquets, però Andreu ho tenia clar i no permetria que aquelles opinions influïren en la seua decisió. Si no el volien ajudar, ell ho faria tot sol. I quan ja estava disposat a fer-ho, de cop i volta, la mestra va interrompre les mofes dels companys:

- Què vos passa, per què vos burleu tant de l'Andreu?

- Mestra, és que diu que hi ha una granota que no sap raucar i que vol ensenyar-la.

- Sí, sí mestra. A més... saps com li diuen a la granota?

- Calla borinot!- va tallar la conversa Andreu amb un to de veu elevat i tot enutjat.

- A la granota li ha posat el nom de Mestra. -Va tornar a dir el xiquet per deixar en evidència l'Andreu.

Però, la mestra de seguida va comprendre la situació: Andreu era un alumne a qui els companys de classe solien gastar-li moltes bromes i a causa d'això havia perdut l'autoestima. La mestra, sense pensar-s'ho dues vegades, i per tal d'ajudar-lo li va dir:

- Andreu has tingut una molt bona idea! L'hem d'ensenyar a cantar, perquè algunes granotes no saben fer-ho i necessiten que alguna persona les ajude... Jo, per exemple, vos ensenye a llegir i a escriure, perquè vosaltres no naixeu sabent llegir i escriure, no és així? -Va fer la pregunta al rogle de xiquets que en aquell moment es van quedar sorpresos.

Els xiquets, davant l'opinió de la mestra, van contestar que no i amb el cap catxo entraren a classe darrere de la mestra perquè feia cinc minuts que l'hora d'esmorzar havia acabat. Una vegada dins i tots els xiquets asseguts als seus llocs, la mestra va reprendre de nou la conversa.

- Xiquets, xiquetes, tenim un problema molt gros. Andreu ens ha comunicat que hi ha una granota que no sap raucar. Així doncs, esta vesprada anirem tots d'excursió cap al toll on està aquella granoteta i li ensenyarem com es canta.

- Però mestra -va interrompre l'Andreu- com l'ensenyarem a cantar?

- No et preocupes Andreu jo sóc mestra i sé ensenyar, no sols a sumar i a restar a xiquets i xiquetes, sinó també a granotes i a alguns animals més.

Els xiquets no podien creure les paraules de la mestra en aquell moment, però, el fet de no tindre classe a la vesprada i anar d'excursió els feia molta il·lusió, i més encara, si es tractava d'ensenyar a cantar a una granota. Açò no passava tots els dies, no!

Dit i fet! Quan va arribar l'hora de tornar a l'escola, els xiquets estaven impacients fent la fila com quan se n'anaven d'excursió. Es van dirigir cap al pont de la Torre per trobar-se amb aquelles granotes que eren el símbol municipal. Una vegada allí la mestra va manar que tots els alumnes es col·locaren al voltant del toll i asseguts a terra anava dient-los:

- Bé, ara escolteu el que jo cante, i després haureu de respondre vosaltres.

I la mestra anava cantant primer i els xiquets anaven repetint-ho després, i no sabem cert si aquella granota verda sabia cantar o no, però el que sí que vos puc assegurar és que de l'aldarull que es va formar en aquell mateix moment, totes les granotes es van posar a raucar, sense cap excepció. Andreu havia vist per primera vegada com Mestra, la xicoteta granota verda, per fi raucava i raucava. I Andreu, amb una expressió de felicitat dibuixada a la cara, va anar corrents a la mestra per abraçar-la i dir-li molt suaument a l'orella:

- Mestra, eres una mestra de mestres... i de granotes!

Rauc, rauc, rauc.
Ja canten les granotes.
Rauc, rauc, rauc.
Ja canten baix del pont. (2 vegades)

Rauc, rauc, rauc.
Mireu com totes ballen.
Rauc, rauc, rauc.
Mireu com peguen bots. (2 vegades)

Rauc, rauc, rauc.
Ja canten les granotes.
Rauc, rauc, rauc.
Ja canten baix del pont. (2 vegades)

Rauc, rauc, rauc.
No paren les granotes.
Rauc, rauc, rauc.
Ni la mestra tampoc. (2 vegades)

JA CANTEN LES GRANOTES

Cançó dedicada a la classe de les granotes i a la seua mestra
Bárbara Mira Sirvent (cursos 05/06/07)

Introducció   Damià Llorens

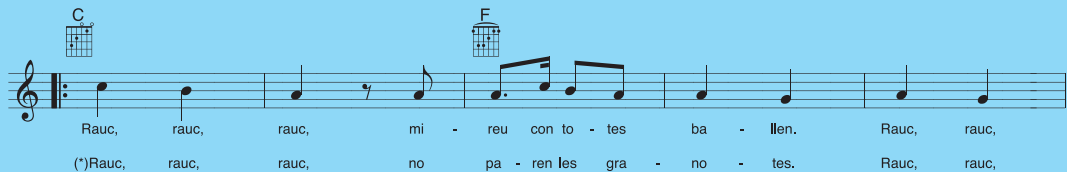

1. 2.

 1 Volta canta el mestre
2 Volta canten els Xiquets

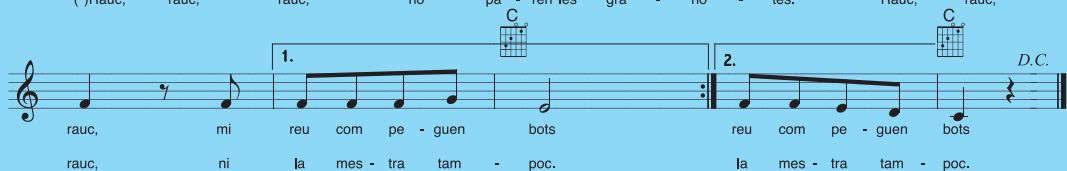

Rauc, rauc rauc, ja can-ten les gra - no - tes. Rauc, rauc, rauc, ja can-ten baix del pont

Rauc, rauc, rauc, mi - reu con to - tes ba - llen. Rauc, rauc,
(*)Rauc, rauc, rauc, no pa - ren les gra - no - tes. Rauc, rauc,

1. 2. *D.C.*

rauc, mi reu com pe - guen bots reu com pe - guen bots
rauc, ni la mes - tra tam - poc. la mes - tra tam - poc.

(*) Per a finalitzar, quan venim D.C.